



Arrest

nr. 262 763 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juni 2021 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 december 2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

1.2. Een vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoeker voorheen reeds een VIB had ingediend in Duitsland. Daarop verzocht de verwerende partij de Duitse autoriteiten op 20 januari 2021 om verzoeker terug te nemen. Verweerder baseerde zich hierbij op artikel 18.1.d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.3. De Duitse autoriteiten stemden op 25 januari 2021 in met dit verzoek tot terugname.

1.4. Verweerder trof op 16 maart 2021 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) op grond van de vaststelling dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een afzonderlijk beroep.

1.5. Verweerder trof op 18 juni 2021 een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten S.S. geboren te Amankot, op 01.01.2002 en van nationaliteit te zijn : Afghanistan het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 18.06.2021 (1)

Overwegende dat op 25.01.2021 een akkoord werd bekomen van lidstaat Duitsland op grond van artikel 18(1)a van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna Dublin III Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublin III Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin III Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 20.04.2021 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 18.06.2021 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene maakte op 01.02.2021 bekend dat hij woonplaats kiest te Grens 77 2370 Arendonk. Op 30.04.2021 diende de betrokkene bij de RVV een verzoekschrift tot nietigverklaring in van de beslissing (bijlage 26quater) d.d. 16.03.2021. In het verzoekschrift wordt gesteld dat de betrokkene verblijft te Grens 77 2370 Arendonk en in het kader van deze procedure woonstkeuze doet te Martelarenplein 20E 3000 Leuven, te weten het kantoor van zijn advocaat. Op 10.05.2021 werd de betrokkene te Arendonk gehoord door de verbindingssambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken, werkzaam te Arendonk. Op 18.06.2021 deelt de verbindingssambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken, werkzaam te Arendonk, mee dat de betrokkene op 20.05.2021 het opvangcentrum van Arendonk verliet met onbekende bestemming.

De betrokkene maakte geen verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening ervan in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden te weten tot 25.07.2022.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker het volgende op:

“-Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet ;

-Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

-Schending van de motiveringsplicht ;

-Schending van het artikel 27 Verordening 604/2013 (hierna: Dublin III Verordening) ;

-Schending van het artikel 29 Verordening 604/2013 (hierna: Dublin III Verordening) ;

-Schending van het artikel 1 § 2 van de Vreemdelingenwet ;

-Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;

-Schending van het redelijkheidsbeginsel”.

Hij betoogt als volgt:

“4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat verzoeker duidelijk en doelbewust ervoor probeert te zorgen dat een overdracht aan de betrokken lidstaat niet verder georganiseerd kan worden en op die manier ook voor praktische complicaties en organisatorische problemen zorgt.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

4-1.1.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen.

Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met deze beslissing.

Verzoekende partij is ernstig gegriefd door de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken al zou hij doelbewust een overdracht tegenwerken.

De zienswijze van DVZ is flagrant verkeerd en houdt geen rekening met alle feitelijkeheden die aanwezig zijn in het dossier.

4-1.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4-1-3-

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

4-1-4-

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

4-2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.2.1.

Met betrekking tot de schending van het artikel 2Q Verordening 604/2013

Artikel 29, 2° van de Dublin III Verordening bepaalt het volgende:

“2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt

Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat de termijn enkel uitzonderlijk kan worden verlengd (HvJ, C-163/17 van 19 maart 2019, §52 en § 60). Volgens vaststaande rechtspraak van de RvV moet deze beslissingen dan ook individueel gemotiveerd worden, na appreciatie van de feitelijke elementen (RvV in verenigde kamers: RvV nr. 203.684 van 8 mei 2018 en RvV nr. 203.685 van 8 mei 2018, bevestigd door de RvS, 245.799 van 17 oktober 2019).

4-2.1.1.

Van Daele definieert ‘onderduiken’ als ‘zich (tijdelijk) verborgen houden’.

De Dublin III- Verordening bevat geen definitie van het begrip “onderduiken” maar het Hof van Justitie interpreteerde het begrip wel in het arrest met nummer C-163/17 van 19 maart 2019. Volgens het Hof van Justitie volgt uit de normale betekenis van het begrip “onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2 Dublin III Vo wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokkenen persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets- in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht-, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. (HvJ, C-163/17 van 19 maart 2019, § 56).

De Dublin III- Verordening bevat enkel een definitie van het ‘risico op onderduiken’, met name het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken.

Volgens het Hof van Justitie is er bijgevolg pas sprake van onderduiken als de overdracht niet kan doorgaan omdat de persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de autoriteiten,

wat wordt vermoed wanneer de verzoeker zijn toegekende woonplaats verlaat zonder de autoriteiten in te lichten. Dit weliswaar op voorwaarde dat hij geïnformeerd is over de plicht zijn afwezigheid te melden. De betrokken verzoeker behoudt volgens deze rechtspraak de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.

4.2.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk argumenteren dat verzoekende partij zich doelbewust heeft proberen onttrekken aan de autoriteiten.

Vooreerst heeft verzoekende partij op datum van 03/06/2020 zijn adres effectief gecommuniceerd aan de Dienst Vreemdelingenzaken:

“Geachte Heer,
Geachte Mevrouw,

Betreft: adreswijziging voor de heer [S.S.] in het kader van de Dublin- overdracht overeenkomstig artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013

M. ref: EV/0180

Uw ref. 9.180.448

Ik schrijf u aan in mijn hoedanigheid van advocaat van de heer [S.S.] (DVZ 9.180.448) en met de Syrische nationaliteit en geboren op 01/01/2002.

Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op datum van 10/12/2020. Op datum van 20/04/2021 verkreeg verzoeker een bijlage 26quater en waaruit blijkt dat Duitsland de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker ontving diezelfde dag een informatiebrief van uw diensten, waaraan een verklaring tot medewerking is gehecht die verzoeker moet tekenen en terugzenden.

Verzoeker kan evenwel deze verklaring niet tekenen omdat hij niet akkoord gaat met de beslissing 26quater en hiertegen zijn beroepsmogelijkheden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst wenst af te toetsen met zijn raadsman.

Op grond van artikel 39/2 § 2 en 39/57 § 1 van de Vreemdelingenwet heeft verzoeker 30 dagen de tijd om een beroep in te stellen tegen de bijlage 26quater. Het ondertekenen van een dergelijke verklaring kan een toekomstig beroep zonder voorwerp uitmaken.

In tussentijd houdt verzoeker zich eraan om u te informeren dat hij op het volgende adres verblijft: Grens 77 2370 ARENDONK.

Verzoeker zal u ook verder informeren indien er sprake is van enige wijziging in zijn actuele woonplaats in België.

(zie bijlage, stuk 2)

Verzoeker staat bijgevolg ter beschikking van de autoriteiten. Verzoeker communiceerde ook waarom hij zich genooddaakt zag om het document “Verklaring Vrijwillige Terugkeer” niet te ondertekenen, met name omdat een ondertekening van zulke verklaring een toekomstig beroep tegen de bijlage 26quater zonder voorwerp zou maken.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent echter door de verbindingsambtenaar in kennis te zijn gesteld dat de verzoeker het opvangcentrum te Arendonk zou hebben verlaten met onbekende bestemming en dat zij sedertdien niet meer op de hoogte zouden zijn van enige verblijfplaats van verzoeker.

Verzoeker is ernstig gegriefd.

Verzoeker verblijft immers op heden nog steeds op hetzelfde adres te Arendonk, Grens 77!

De DVZ brengt geen enkel bewijs bij waaruit blijkt dat de verzoeker het centrum heeft verlaten.

Verzoeker legt een attest van verblijf voor dd. 15.07.2021 waaruit blijkt dat verzoeker weldegelijk nog in het opvangcentrum van Arendonk verblijft en dit sedert 20/01/2021:

De heer [S.S.] geniet materiele hulp in de opvangstructuur te Arendonk, overeenkomstig artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën vreemdelingen.

Volgens artikel 2,6° van deze wet bestaat de materiële hulp met name uit huisvesting, voedsel, kleding, medische, maatschappelijke en psychologische begeleiding en de toekenning van een dagvergoeding. Deze dagvergoeding, die gewoonlijk "zakgeld" wordt genoemd, maakt integraal deel uit van de materiële hulp en is dus geen vorm van inkomen. Het bedrag wordt vastgelegd in artikel 2 van het koninklijk besluit van 1 april 2007 betreffende het zakgeld zoals bedoeld in artikel 62, § 2bis, van de programmawet van 19 juli 2001.

De materiële hulp wordt verleend sinds 20/01/21.

Bovendien heeft het Agentschap op dit moment geen kennis van het bestaan van eigen financiële middelen of van de uitoefening van een professionele activiteit door de persoon die in onze opvangstructuur is gehuisvest en die zou moeten worden aangegeven overeenkomstig de artikelen 35/1 en 35/2 van de eerder vermelde wet.

15/07/21

[W.M.]

*Directeur van het opvangcentrum Arendonk
(zie stuk 4)*

Verzoeker legt ten overvloede een email van zijn assistente voor waaruit blijkt dat verzoeker sedert 20/01/2021 onafgebroken in het centrum verblijft:

"Geachte, Hierbij de gevraagde documenten.

Het attest verblijf is tevens het bewijs dat [S.] sinds 20/01/21 onafgebroken in ons centrum heeft verbleven.

Met vriendelijke groeten,

[A.S.]

Maatschappelijk werker

Sociale dienst

T +32 14 40 52 67 \ F +32 14 40 52 68"

(zie stuk 5, [...])

De Dienst Vreemdelingenzaken is niet redelijk te noemen.

Verzoeker probeert zich geenszins te onttrekken aan de autoriteiten en heeft hij zijn adres waar hij effectief verblijft, duidelijk gecommuniceerd naar de Dienst Vreemdelingenzaken en verblijft hij nog steeds op dit adres!

Er kan aldus helemaal niet geoordeeld kan worden dat verzoekende partij zich onttrekt aan de Belgische autoriteiten.

De DVZ gaat in casu onzorgvuldig te werk en ze getuigt niet van redelijk bestuur!

De verzoeker verblijft nog steeds te Arendonk en legt hiertoe de nodige bewijzen voor! Het tegendeel wordt geenszins aangetoond.

De motivering moet alle juridische en de juiste feitelijke overwegingen in acht nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en de motivering moet afdoende zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle correcte gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen en haar motieven zijn niet gesteund op de werkelijke situatie.

Het handelen van de DVZ is onredelijk te noemen.

Normaliter zou België op 25/07/2021 bevoegd zijn om de aanvraag van de verzoeker te behandelen gezien de 6 maandentermijn dan reeds verstreken zou zijn. Dat de DVZ heel bewust nu de bestreden beslissing neemt teneinde de bevoegdheid van België te kunnen uitstellen.

Het handelen van de DVZ is ronduit pestgedrag.

De DVZ schendt te beginselen van behoorlijk bestuur en vertraagt bewust de procedure.

Verzoeker zit reeds sedert zijn aankomst te Arendonk, hetgeen geweten is en waarvan hij de DVZ op de hoogte heeft gesteld.

Bovendien betreft het een terugkeercentrum waar verzoeker dus reeds bij aankomst dient te verblijven! Verzoeker heeft beroep aangetekend tegen de bijlage 26 quater en dreigt toch gerepatrieerd te worden.

4.2.1.3.

In dit opzicht is het dan ook niet te begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker zich probeert te onttrekken en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Hij heeft steeds zijn adres gecommuniceerd.

Artikel 29 § 1 Dublin Vo bepaalt het volgende:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

De Dublin III Verordening is duidelijk. Een overdracht dient te gebeuren zodra het praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek.

Deze termijn van zes maanden loopt nog steeds. Gezien verzoekende partij zijn effectieve verblijfplaats heeft gecommuniceerd, blijft deze termijn van zes maanden nog lopen.

De Dienst Vreemdelingenzaken probeert de verantwoordelijkheid voor de overdracht van zich af te schuiven naar verzoeker, hoewel duidelijk uit bovenstaand artikel blijkt dat dit een bevoegdheid is van de lidstaten en niet van verzoekers zelf.

Het kan niet dat verwerende partij zijn verantwoordelijkheid probeert te ontlopen door dit op verzoekers af te schuiven, die nota bene steeds heeft gedaan wat er van hem werd verwacht.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt zich hierin uiterst onredelijk op.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

4.2.1.4.

Verder motiveert de bestreden beslissing ook dat verzoeker zou ondergedoken zijn overeenkomstig artikel 1 § 2 Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt:

§ 2. Het in paragraaf 1,110, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

(...)

Verzoeker is ernstig gegriefd door de motivering in de bestreden beslissing.

Verweerster kan niet dienstig motiveren dat verzoeker niet heeft meegewerkt.

Verzoeker verblijft nog steeds in België. Verzoeker heeft telkens op hetzelfde adres verbleven, zijn adres via een aangetekend schrijven ter kennis gegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert op basis van foutieve informatie en heeft geenszins de nodige verificaties gedaan in casu.

Mocht zij een daadwerkelijk onderzoek hebben gevoerd dan zou zij geweten hebben dat verzoeker nog steeds in hetzelfde centrum verblijft.

4-2-2.

Met betrekking tot de schending van het artikel 27 Verordening 604/2013 en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Verzoekende partij wenst ook op te merken dat de sanctie die hem wordt niet in overeenstemming is met het artikel 27 van de Dublin III Verordening.

Artikel 27 § 1 Dublin Verordening bepaalt als volgt:

“1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk i'echtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.”

4.2.2.1.

Verzoeker wenst vooreerst op te merken dat op grond van artikel 39/2, § 2 en 39/57 § 1 van de Vreemdelingenwet, hij over een termijn van 30 dagen beschikt om een hoger beroep in te stellen tegen de bijlage 26quater.

In casu heeft verzoeker binnen de wettelijk voorziene termijn beroep ingediend.
(zie stuk 3)

Doordat verzoeker toch een beslissing tot betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer heeft betekend gekregen, wordt verzoeker een sanctie opgelegd die niet in overeenstemming is met artikel 27 van de Dublin III Verordening.

Doordat de beslissing een sanctie invoert voor het zogenaamd niet communiceren van het adres namelijk de verlenging van de overdrachtstermijn van zes naar achttien maanden- houdt het in feite een verplichting in om mee te werken aan de overdracht.

Deze sanctionering is in strijd met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorzien in artikel 27 Dublin III Verordening.

Artikel 27 § 2 Dublin III Verordening bepaalt namelijk het volgende:

“2. De lidstaten stellen een redelijke termijn vast waarbinnen de betrokkene zijn recht op het instellen van een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig lid 1, kan uitoefenen.

3. Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:

a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of

b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of

c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.”

Eveneens houdt dit een schending in van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU daar verzoeker gesanctioneerd wordt omdat hij zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wil uitoefenen, waardoor het rechtsmiddel in casu zijn effectiviteit verliest.

De bestreden beslissing is dan ook niet redelijk te noemen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

4-3-

Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende en verkeerdelijk werd gemotiveerd.

Verzoeker kan niet als “ondergedoken” worden bestempeld, aangezien zijn effectieve verblijfplaats door de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk gekend was. Indien deze niet gekend was, had de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing ook niet kunnen versturen.

Verzoeker verblijft nog steeds op hetzelfde adres als voorheen, het laatste ter kennis gebrachte adres aan de DVZ (zie stuk 4-5).

De vraag stelt zich op de DVZ hier bewust het dossier van de verzoeker tracht te vertragen, hetgeen uiteraard niet van redelijk bestuur getuigt.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2.2. Verzoeker voert onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 29 van de Dublin III-verordening. Volgens verzoeker kan de verwerende partij niet stellen dat hij zich doelbewust heeft proberen te onttrekken aan de autoriteiten. Hij wijst erop dat hij de verwerende partij op 22 april 2021 via een brief van zijn raadsman op de hoogte heeft gebracht van de redenen waarom hij de *“informatiebrief”* die uitgaat van de verwerende partij niet heeft ondertekend. In deze brief herinnerde de raadsman aan het verblijfsadres van verzoeker en werd aangekondigd dat de verwerende partij ervan op de hoogte wordt gebracht indien er sprake is van een wijziging van *“de actuele woonplaats”* in België. Op 3 juni 2021 stuurde zijn raadsman opnieuw een brief naar verweerder met dezelfde inhoud, aldus verzoeker. Verzoeker benadrukt dat hij steeds in het opvangcentrum van Arendonk heeft verbleven en zich dus niet heeft onttrokken aan de autoriteiten. Hij betoogt dat de verwerende partij geen enkel bewijs bijbrengt waaruit blijkt dat hij het centrum van Arendonk heeft verlaten. De verwerende partij kan onmogelijk argumenteren dat hij zich doelbewust heeft proberen onttrekken aan de autoriteiten, aldus verzoeker die verwijst naar het arrest Jawo van het Hof van Justitie. Verzoeker voegt als stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift, een *“attest verblijf”*, opgesteld en ondertekend op 15 juli 2021 door iemand die zijn naam en functie niet meedeelt en die onder het kopje *“i.o. W.M., directeur van het opvangcentrum van Arendonk”* meldt dat verzoeker sedert 20 januari 2021 materiële hulp ontvangt in het opvangcentrum. Een bestemming wordt niet vermeld op dit stuk. Bovenaan dit stuk, onder de rubriek *“Contact”* kan wel worden gelezen, *“[B.F.], maatschappelijk assistent, sociale dienst”* met vermelding van telefoonnummer, faxnummer en mailadres. Stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een mail opgesteld op 15 juli 2021 door A.S., maatschappelijk werker, gericht aan de raadsman van verzoeker, waarin wordt gemeld dat laatstgenoemde sedert 20 januari 2021 onafgebroken in *“ons centrum”* verbleven heeft en hierbij verwijst naar het *“bijgevoegde attest van verblijf”*. Verzoeker heeft voorts in het kader van de vraag om de Raad inlichtingen te bezorgen waarnaar conform artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd gepeild in de beschikking tot oproeping van de partijen, tot tweemaal toe, met name op 23 augustus 2021 en 17 september 2021 faxberichten overgemaakt, uitgaande van de Sociale Dienst van Fedasil waarin *“Ondergetekende, [W.M.], directeur van het opvangcentrum voor asielzoekers te Arendonk”* verklaart dat verzoeker sinds 20 januari 2021 in het opvangcentrum van Arendonk verblijft. Het eerst overgemaakte faxbericht dateert van 20 augustus 2021, is gericht *“Aan al wie het aanbelangt”* en werd ondertekend door een zekere *“Bregje”* onder de vermelding *“I.O.”*, gevolgd door de vermelding *“[W.M.], Directeur van het opvangcentrum Arendonk”*. Het tweede overgemaakte faxbericht dateert van 17 september 2021 is gericht *“Aan al wie het aanbelangt”* en werd opnieuw ondertekend door een zekere *“Bregje”*, gevolgd door de vermelding *“[W.M.], Directeur van het opvangcentrum Arendonk”*.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 29.2 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling blijkt dat de overdrachtstermijn enkel tot maximaal 18 maanden mag worden verlengd als de betrokken vreemdeling onderduikt.

2.5. Kernvraag in huidige betwisting is of verzoeker kon worden beschouwd als zijnde ondergedoken in de zin van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening.

2.6. De nationale rechter dient, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan bepalingen van het Unierecht geeft. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover

dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

2.7. Het Hof van Justitie heeft in het arrest Jawo (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, §§ 53-55) geoordeeld dat de Dublin III-verordening “[a]angaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, [...] geen nadere toelichting verstrekt”; dat deze verordening geen definitie van het begrip “onderduiken” bevat en “dat wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat het begrip in de gehele Unie autonoom en uniform [moet worden] uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en de aldaar aangehaalde rechtspraak)”.

2.8. In datzelfde arrest heeft het Hof van Justitie tevens het volgende gesteld:

“§ 56. In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure. [...] § 59. Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40). § 60. In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking. [...]

2.9. In hetzelfde arrest kwam het Hof van Justitie tot de volgende conclusie:

“§ 70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

2.10. Uit het bovenvermeld arrest blijkt onder meer dat het verlengen van de termijn voor de Dublin-overdracht van zes naar achttien maanden een uitzondering betreft, en dus restrictief moet worden toegepast. Verder blijkt ook dat er een intentioneel element (het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure) is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

2.11. De betwiste passage in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De betrokkene maakte op 01.02.2021 bekend dat hij woonplaats kiest te Grens 77 2370 Arendonk. Op 30.04.2021 diende de betrokkene bij de RW een verzoekschrift tot nietigverklaring in van de beslissing (bijlage 26quater) d.d. 16.03.2021. In het verzoekschrift wordt gesteld dat de betrokkene verblijft te Grens 77 2370 Arendonk en in het kader van deze procedure woonstkeuze doet te Martelarenplein 20E 3000 Leuven, te weten het kantoor van zijn advocaat. Op 10.05.2021 werd de betrokkene te Arendonk gehoord door de verbindingsambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken, werkzaam te Arendonk. Op 18.06.2021 deelt de verbindingsambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken, werkzaam te Arendonk, mee dat de betrokkene op 20.05.2021 het opvangcentrum van Arendonk verliet met onbekende bestemming.

De betrokkene maakte geen verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd.”

2.12. De Raad was er niet bij op 20 mei 2021 toen de verbindingsambtenaar tot de conclusie kwam dat verzoeker het opvangcentrum in Arendonk had verlaten en dit met onbekende bestemming. Hij moet het doen met de documenten die zich bevinden in het administratief dossier. Voor zover hij gebruik wenst te maken van de documenten die partijen hem aanreiken, moet hij daarvan de bewijswaarde beoordelen en in dit verband rekening houden met betwisting van de bewijswaarde van deze documenten door de tegenpartij .

2.13. De Raad stelt vast dat het volgende wijst op een verblijf in het opvangcentrum in Arendonk, waarvan verzoeker met een aangetekend schrijven van 1 februari 2021 bekend had gemaakt aan de verwerende partij dat het zijn gekozen woonplaats is in de zin van artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet:

- de brief van de raadsman van verzoeker van 22 april 2021 gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift); deze brief bevindt zich in het administratief dossier;
- het verzoekschrift van 30 april 2021 gericht tegen de bijlage 26quater, dat ook wordt aangehaald in de bestreden beslissing;
- het formulier ter bevestiging van het horen van verzoeker, opgesteld op 10 mei 2021 door de verbindingsambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken in het opvangcentrum te Arendonk; dit wordt ook aangehaald in de bestreden beslissing;
- een brief van de raadsman van verzoeker van 3 juni 2020 waarin deze herhaalt wat hij heeft geschreven in zijn brief van 22 april 2021, onder andere dat verzoeker nog steeds verblijft op het adres van het opvangcentrum van Arendonk; deze brief bevindt zich niet in het administratief dossier maar verweerder betwist niet dat hij deze brief heeft ontvangen; integendeel, op p. 7 van de nota verwijst verweerder naar deze brief van 3 juni 2020, maar stelt hij dat deze geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing.

2.14. Uit het voormelde kan worden afgeleid dat verzoeker zeker op 10 mei 2021 nog zijn effectieve verblijfplaats had in het opvangcentrum in Arendonk. Immers werd hij op die dag aldaar gehoord door de verbindingsambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.15. In het administratief dossier zitten voor wat betreft de gebeurtenissen op 20 mei 2021 de volgende stukken:

- een “synthesedocument telefoongesprek” aangemaakt door C.K., ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 mei 2021, waarbij de gesprekspartner I.S. is (verbindingsambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken in het opvangcentrum te Arendonk); onder het kopje “Inhoud van het gesprek” kan worden gelezen, “Betrokkene is niet aangetroffen”;
- een mailbericht van I.S. op 20 mei 2021 naar de Dublin Unit van de Dienst Vreemdelingenzaken; hierin stelt ze dat er op 20 mei 2021 een uithaling voorzien was voor verzoeker samen met een andere persoon; ze schrijft: “Beide heren onttrokken zich, bleven verscholen in het centrum Kan akkoord verlengd worden?”;

- een mailbericht van V.K. van de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 juni 2021 om 10:51, gericht aan I.S.; hij schrijft: *"Hey I., Als betrokkenen zich verschuilen in het centrum kunnen we akkoord niet verlengen. Zijn ze nog in het centrum?"*;

- een mailbericht van I.S. gericht aan V.K. van de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 juni 2021 om 10:52, waarin ze antwoordt: *"Nee, ze zijn die dag vertrokken"*;

- een document aangemaakt door V.K. op 18 juni 2021, waarin hij stelt: *"Verbindingsambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken te Arendonk deelde op 18.06.2021 via email mee dat de betrokkene op 20.05.2021 het opvangcentrum van Arendonk verliet met onbekende bestemming"*.

2.16. Op 18 juni 2021 worden vervolgens diverse initiatieven ontplooid:

- er wordt een nota opgesteld, gericht aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, waarin wordt meegedeeld dat een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer zich opdringt voor verzoeker; hierin wordt gesteld: *"Er werd ons meegedeeld dat hij het opvangcentrum van Arendonk op 20.05.2021 verliet met onbekende bestemming. Hij deelde daarna geen nieuwe verblijfplaats mee en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit volgt dat de betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd. Zijn verblijfplaats is niet bekend bij onze diensten wat betekent dat een overdracht onder de bepalingen van de Dublin-III Verordening in deze omstandigheden onmogelijk is"*;

- de bestreden beslissing wordt getroffen;

- Duitsland wordt met toepassing van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening ingelicht dat een overdracht van verzoeker dient te worden uitgesteld vanwege diens verdwijnen. De overdrachtstermijn wordt verlengd tot 18 maanden, met name tot 25 juli 2022.

2.17. Hieruit blijkt dat er heel wat consequenties vastkleven aan wat er op 20 mei 2021 werd vastgesteld. De vraag is of deze gevolgtrekkingen steun vinden in zorgvuldig optreden van de verwerende partij en of er in overeenstemming met het gestelde in het arrest Jawo werd vastgesteld dat verzoeker was ondergedoken.

2.18. Uitgangspunt in het bovenvermelde arrest Jawo is dat er slechts sprake is van onderduiken als iemand doelbewust uit handen blijft van het bestuur met als doel om zijn overdracht te vermijden. In het arrest Jawo is het vermoeden opgenomen dat wanneer een vreemdeling met onbekende bestemming is vertrokken uit het aan hem toegewezen opvangcentrum, kan worden aangenomen dat hij de bedoeling had om zijn overdracht te voorkomen. Het is aan verweerder om aan te tonen dat een vreemdeling met onbekende bestemming is vertrokken. Verder volgt uit het arrest Jawo dat de betrokkene op voorhand moet worden ingelicht van de gevolgen van een vertrek met onbekende bestemming en dat voor de betrokkene nog de mogelijkheid moet openstaan om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan zijn overdracht te onttrekken.

2.19. Wat voorligt voldoet aan dit alles niet. Ten eerste rammelt de overgang van de vaststelling dat verzoeker is ondergedoken in het opvangcentrum van Arendonk naar de vaststelling dat hij het opvangcentrum Arendonk verliet met onbekende bestemming (cf. punt 2.15). Uit niets blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of verzoeker was ondergedoken in het opvangcentrum van Arendonk dan wel dit opvangcentrum had verlaten en dit dan met een onbekende bestemming. Nadat de verbindingsambtenaar op 20 mei 2021 eerst meldde aan de Dublin Unit van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker en een andere persoon zich *"verscholen in het centrum"*, en V.K. vervolgens bijna een maand later antwoordde, *"Als betrokkenen zich verschuilen in het centrum kunnen we akkoord niet verlengen. Zijn ze nog in het centrum?"*, kan worden verwacht dat de plaatselijke verbindingsambtenaar ter plekke nagaat wat de precieze situatie was op 20 mei 2021 en daarna en hiervan dan een verslag maakt. Echter gebeurde dit niet en antwoordde de betrokken verbindingsambtenaar binnen de minuut op deze mail van V.K. met, *"Nee, ze zijn die dag vertrokken"*. Of verzoeker is vertrokken met een onbekende bestemming wordt helemaal niet vermeld. Toch wordt er een document aangemaakt door V.K. op 18 juni 2021, waarin hij stelt: *"Verbindingsambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken te Arendonk deelde op 18.06.2021 via email mee dat de betrokkene op 20.05.2021 het opvangcentrum van Arendonk verliet met onbekende bestemming"*. Of verzoeker op voorhand werd ingelicht van de gevolgen van een vertrek met onbekende bestemming blijkt nergens uit,

evenmin of hij de mogelijkheid had om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan zijn overdracht te onttrekken. Verweerder is derhalve tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht, zoals nader toegelicht in het arrest Jawo, bij de vaststelling dat verzoeker is ondergedoken.

2.20. Dat één en ander rammelt blijkt bovendien uit communicatie van de sociale dienst van het opvangcentrum in Arendonk. Verweerder verzet zich ter terechtzitting heftig tegen de door de verzoekende partij overgemaakte faxberichten van 20 augustus 2021 en 17 september 2021 (cf. punt 2.2.) omdat ze werden ondertekend door een zekere “Bregje”, zonder vermelding van volledige naam en functie en dit minstens eenmaal zonder de vermelding “I.O.”, en steeds gevolgd door de vermelding “[W.M.], Directeur van het opvangcentrum Arendonk”. Verweerder maakt ter terechtzitting mailverkeer over waaruit blijkt dat W.M. slechts directeur was van het opvangcentrum van Arendonk tot 31 mei 2021. Daargelaten de vraag of in afwachting van de benoeming van een nieuwe centrumdirecteur, de wijze van communicatie naar buitenuit terdege was geregeld, is het alleszins zo dat door de ondertekening van de faxberichten met “Bregje” zonder vermelding van volledige naam en functie, de Raad geen bewijswaarde kan hechten aan deze faxberichten. Omdat er een handtekening figureert maar geen naam en functie van de ondertekenaar op het attest van verblijf van 15 juli 2021 dat verzoeker voegt als stuk 4 bij het verzoekschrift (cf. punt 2.2.) kan de Raad ook hieraan geen bewijswaarde hechten. Echter voegt verzoeker ook nog stuk 5 toe aan het verzoekschrift. Dit betreft zoals gezegd een mail opgesteld op 15 juli 2021 door A.S., met vermelding van haar functie als maatschappelijk werker van de sociale dienst en met vermelding van haar telefoonnummer, faxnummer en mailadres. Hierin wordt gemeld dat verzoeker sedert 20 januari 2021 onafgebroken in “ons centrum” heeft verbleven. Wanneer de naam A.S. gegoogeld wordt, kan er op een document genaamd, “Contact Information for the REAB Network of Partners in Belgium” worden teruggevonden dat A.S. werkzaam is voor het Federaal Opvangcentrum Arendonk (<https://doczz.fr/doc/3609980/contact-information-for-the-reab-network-of-partners-in-b...>).

Verweerder betwist alleszins noch in zijn nota noch ter terechtzitting dat A.S. een maatschappelijk werkster is, tewerkgesteld bij de sociale dienst van het Opvangcentrum van Arendonk. Zij kan worden geacht een goed zicht te hebben op de situatie ter plekke. Dit mailbericht dateert weliswaar van na de totstandkoming van de bestreden beslissing maar de Raad wijst op het arrest van het Hof van Justitie (Grote kamer) van 15 april 2021 in de zaak H. A. / Belgische Staat (zaak C-194/19, waarin werd gesteld: *“45. Wat in de tweede plaats het doeltreffendheidsbeginsel betreft, moet worden benadrukt dat een beroep tot nietigverklaring van een overdrachtsbesluit in het kader waarvan de aangezochte rechter geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste toepassing van de Dublin III-verordening, geen toereikende rechterlijke bescherming biedt die de betrokkene in staat stelt de rechten uit te oefenen die hij ontleent aan die verordening en aan artikel 47 van het Handvest. (...)49. Gelet op een en ander dient op de prejudiciële vraag te worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest aldus moeten worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling op grond waarvan de rechter bij het onderzoek van een bij hem ingesteld beroep tot nietigverklaring van een overdrachtsbesluit geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste toepassing van die verordening, tenzij die regeling voorziet in een specifiek rechtsmiddel dat een ex-nunconderzoek van de situatie van de betrokken persoon omvat waarvan de resultaten bindend zijn voor de bevoegde autoriteiten, welk rechtsmiddel kan worden ingesteld nadat die omstandigheden zich hebben voorgedaan en waarvoor met name niet als voorwaarde geldt dat die persoon zijn vrijheid is ontnomen of dat de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit ophanden is.”*

2.21. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het wachtregister waartoe de Raad toegang heeft, op het ogenblik van het treffen van het arrest, onder de code 001 (gemeente van verblijf), “Arendonk” vermeldt.

2.22. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan dit alles. Het volstaat met name niet om in de nota te verwijzen naar het arrest Jawo, en vervolgens algemeen te poneren: *“Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op grond van kennelijk redelijke overwegingen tot de vaststelling is gekomen dat de verzoekende partij zich doelbewust buiten het bereik van de Belgische autoriteiten houdt, ten einde haar overdracht aan Duitsland te verhinderen/bemoeilijken.*

Eén en ander ligt aldus volledig in de lijn van de invulling, dewelke het Hof van Justitie in het arrest JAWO heeft gegeven aan het begrip “onderduiken”. alsook, “Verweerder besluit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op kennelijk redelijke gronden werd besloten dat de verzoekende partij was ondergedoken in de zin van

artikel 29.2 van de Dublin III-verordening, door een verwijdering binnen korte termijn te verhinderen, dit ondanks het feit dat de verzoekende partij uitdrukkelijk geïnformeerd was nopens de consequenties van een gebrek aan medewerking.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure, nu verzoekende partij moedwillig buiten het bereik van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht tracht te blijven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.”

2.23. Dat ook de nota rammelt, blijkt uit het feit dat verweerder op p. 6 hiervan motieven aanhaalt die niet kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing.

2.24. Waar verweerder in zijn nota ingaat op het begrip ‘onderduiken’ en hiervoor verwijst naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet, herinnert de Raad aan wat hij heeft gesteld in zijn arrest dat werd gewezen in Verenigde Kamers: “Bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: de wet van 21 november 2017) werden de criteria voor het (significant) risico op onderduiken ingevoerd in de Vreemdelingenwet en meer bepaald in artikel 1, § 2 van deze wet. Uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 21 november 2017 (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2548/001, p. 11 en 16-20) blijkt dat het begrip “risico op onderduiken” is verbonden aan een bewaring van de vreemdeling. Voordien was dit begrip enkel van toepassing op verwijderingsprocedures. Zo was het in het kader van een verwijderingsprocedure reeds mogelijk om een persoon in bewaring te houden wanneer er een risico op onderduiken was. Het begrip werd door de wet van 21 november 2017 uitgebreid naar de asielprocedure. In de voorbereidende werkzaamheden wordt gesteld dat artikel 28 van de verordening nr. 604/2013 het mogelijk maakt om de betrokkene in bewaring te houden, om de procedure voor de overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek te garanderen, en dit onder de voorwaarden die nagenoeg identiek zijn aan de voorwaarden die worden voorzien door de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Er wordt geduid dat in dit kader de bewaring enkel kan worden gerechtvaardigd indien het risico op onderduiken significant is. Er wordt aangegeven dat § 2 van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, de verschillende objectieve criteria opsomt die het mogelijk maken om een (significant) risico op onderduiken vast te stellen. Aldus moet worden besloten dat de bepalingen van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet een verduidelijking vormen van het begrip “risico op onderduiken” zoals bedoeld in artikel 28.2 van de verordening nr. 604/2013, waarvan het bestaan moet worden vastgesteld bij het nemen van een beslissing tot bewaring met het oog op overdracht en dat de overheid moet toelaten om een risicoanalyse te maken van de kans dat de verzoeker om internationale bescherming “zal onderduiken”. Dit heeft geen uitstaans met het begrip “onderduikt”, zoals bedoeld in artikel 29.2 van de voormelde verordening. Het begrip “onderduikt” in artikel 29.2 wordt in het arrest Jawo van het Hof van Justitie duidelijk gedefinieerd als “ondergedoken is” (§53). De verwijzing naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig. De verwerende partij kan geen eigen invulling geven aan het begrip “onderduikt” van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 door te verwijzen naar de criteria die erop zijn gericht het bestaan vast te stellen van een “risico op” onderduiken zoals bedoeld in artikel 28.2 van dezelfde verordening, dat wordt aangewend om een verzoeker om internationale bescherming in bewaring te kunnen nemen.” (RvV 2 juli 2020 nr. 237 903).

2.25. De Raad concludeert dat verweerder niet na zorgvuldige feitenvaststelling tot de vaststelling kwam dat verzoeker is ondergedoken. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening wordt aangenomen. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel en het verweer hierop behoeven derhalve geen verdere bespreking.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juni 2021 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA